

- Nincs értelme - mondta -, a lehetetlent nem
hiheti el az ember!
- Szerintem nincs elég gyakorlatod - mondta a
Királynő. - Én a te korodban naponta félórán
át csak ezt gyakoroltam. Volt úgy, hogy már reg-
geli előtt hat lehetetlen dolgot elhittem.

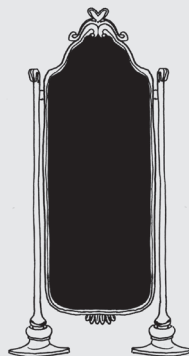
Alice Tükörorszáiban

Lány a tükörben

1992 július

- Nellie, Nellie, itt vagyok! - Lila izgatottan dörömbölt az ajtón. Egy helyben toporgott, s közben érezte, hogy fehér pamut térdzoknijai a bőrét csiklandozva lecsúszik, akárcsak egy részeg tűzoltó a póznán, és bokája fölött egy kupacba gyűrődik. Lehajolt, hogy felrángassa. Arca kipirult, elfújta a nedves ajkára tapadt pihéket, és újra kopogtatott. Ujjpercei már egészen kivörösödtek.

- Miért hívod Nellie-nek? - a kicsi lány mellette végre megszólalt. Vékony hangját szinte elnyelte az óriási ajtó. Ettől megriadt, és közelebb húzódott Lilához, hogy biztonságot és védelmet keressen - az ismeretlenbe vezető kaland bizonytalanságával szemben.

A kert valóságos dzsungel volt, vad és ápolatlan. Egyáltalán nem hasonlított Sarah-ék kertjére – oda kéthetente jött a kertész, mindent szimmetrikusra rendezett, tökéletes állapotban tartott, és mindig rákacsintott, valahányszor feltűnt az ablakban. Ha elég idős lenne, hozzámenne feleségül. Ez a kert teljesen más volt. Úgy érezte, elég lenne csak lelépni a bejárati ajtóhoz vezető, látszólag találmásra lerakott járdakövekről, és úgy eltévedne, hogy soha senki nem találná meg. A bódító illatú virágok a feje fölé magasodtak, kíváncsiskodva belestek az ablakon, mintha csak helyért harcolnának. A fák girbegurba ágai szélesre csavarodtak, olyan furcsa szögben, hogy Sarah beleborzongott a látványba.

– Nellie! – Lila újra kopogott, türelmetlenül.

– Ne hívd így! – mondta Sarah idegesen. – Miért szólítod így folyton?

Lila végre összeszedte magát, abbahagyta a türelmetlen izgás-mozgást, és kíváncsian ráné-

• LÁNY A TÜKÖRBEN •

zett a kislányra. Védekező állást vett fel, szemei
összeszűkültek.

- Ő az én Ellie-nagyim. Nagyi-Elle. Nellie.
Ezért hívom Nellie-nek.

- Ó! Hát, lehet, hogy nincs itthon. Talán men-
nünk kéne.

Sarah remelte, hogy alkalom adódik a távozásra, így gyorsan megpördült, és éppen az első mohos járdaköre készült lépni, amikor meghallotta, hogy valaki eltolja a hatalmas ajtó reteszét. Akkorát nyikordult, hogy egy alvó óriást is felébresztett volna százéves szunyókálásából.

– Nellie! – kiáltott Lila izgatottan, és Sarah egy időre néma búcsút intett a bejárati ajtónak.

Az ősz hajú asszony forrón megölelte Lilit. Kontyba tűzött haja elöl már teljesen fehér volt. A kezében tartott bot Lila háta mögé került, ahogy magához szorította meleg, hívogató öleléssel. Sarah kissé felengedett.

– Nem vagy ma kicsit türelmetlen? – nevetett Ellie, és kihámozta magát unokája karjaiból. – Kint voltam a kertben, gazoltam. Ott is hallottalak.

– Azt hittem, nem vagy itthon – hogy elfelejtetted... – Lila kifogyott a szuszából.

– DehogY felejtettem! Hogy is feledhetném,

hogy ma végre találkozom egy nagyon kedves barátoddal! Egész nap izgatottan vártam.

Sarah mosolygott és kicsit elpirult.

Ellie hangja reszelős volt, mintha valami megakadt volna a torkán.

Sarah-nak bántotta a fülét.. Megköszörülte a torkát.

Ellie egyenesen ránézett. Sarah elmosolyodott.

- Ő Sarah - mondta Lila büszkén. - Sarah, ő pedig Ellie.

Sarah nem tudta, mosolyogjon-e vagy sem. Végül mégis emellett döntött.

- Csókolom. - Hangja megint elvékonyodott.

- Szervusz, Sarah, isten hozott! Gyertek be a finom hűvösbe, és nézzétek, mit készítettem nektek. - Sarkon fordult és bement a házba. Lila izgatottan szökdelt a nyomában.

- Tündértortát készítettél? Rózsaszín mázzal? Tettél pillecukrot a tetejére? Te csináltad a tortát? Az eperlekvárt is te készítetted? Mondtam Sarah-

nak, hogy saját készítésű eperlekvárod van, és nem hitt nekem. A süteményhez is készítettél? Gyümölcsöt is raktál a sütibe? Tejszínhabot is kérek hozzá, ha van!

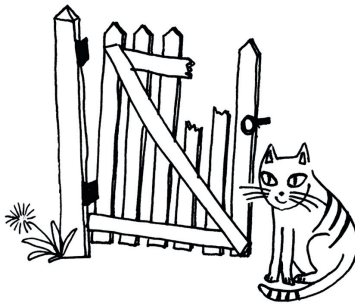
Ilyen hebehurgyán fecsegett Lila tovább. Eközben Sarah még mindig a bejárati ajtó előtt állt, hallgatta, ahogy a hullámok a meredek sziklafalnak csapódnak alattuk. Gyönyörűen sütött a nap. Július volt, épp most kezdődött meg a nyári szünet, mindenki izgatottan várta. Az iskolai órájukat legutóbb a szabadban tartották – mindössze annyi volt az egész, hogy elolvastak egy történetet, majd jót játszottak a fűvön. Az Ellie házához vezető úton száguldó autókban mindenütt letekerték az ablakot, és Sarah hallgatta, ahogy a zene és a beszélgetés hangfoszlányai összekeverednek, kiszállnak az ablakon és odafönt kavarnak az égen, megbolydítva az arra repülő madarakat.

De itt valahogy teljesen más volt minden. Itt fázott.

Visszanézett a kapura. Résnyire nyitva maradt – ez a rés épp elég volt egy vörös-cirmos macskának, hogy belopakodjon. A macska, mintha csak megérezte volna Sarah pillantását, megállt, felgömbölyítette a hátát, és egyenesen ránézett. Egy darabig mindketten így maradtak.

– Sarah, hol vagy?

Sarah vigyázzállásba vágta magát.

– Hát itt vagy! – Lila megjelent a bejárati ajtónál. – Mit csinálsz?

